

Sygn. akt VI Ka 445/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Klara Łukaszevska

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2014 r.

sprawy **R. S.**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim

z dnia 14 maja 2014 r. sygn. akt VII K 610/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. S. w ten sposób, że:

- przyjmuje, że wartość zniszczonego mienia w postaci opon wynosiła 400 (czterysta) złotych i przypisany mu czyn kwalifikuje z art. 124 § 1 kw i za to na podstawie art. 124 § 1 kw wymierza mu karę 20 (dwadzieścia) dni aresztu,

- na podstawie art. 124 § 4 kw orzeka obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody w kwocie 400 (czterysta) złotych na rzecz pokrzywdzonego K. T.,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed Sądami obu instancji obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VIKa 445/14

UZASADNIENIE

R. S. oskarżony został o to, że W nocy z 25 na 26 czerwca 2013 roku w G., w powiecie (...), dokonał umyślnego uszkodzenia czterech opon w samochodzie osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) powodując łączne straty w wysokości 600 PLN na szkodę K. T. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 27 kwietnia 2004 roku, sygn. akt II K 125/04 między innymi za czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 21 grudnia 2004 roku, sygn. akt VI K 636/04 za czyny z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego

w Lwówku Śląskim z dnia 27 listopada 2007 roku, sygn. akt II K 626/07 wymierzającym karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od dnia 6 lutego 2006 roku do dnia 28 marca 2007 roku i od dnia 28 marca 2009 roku do dnia 7 lutego 2012 roku, tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 14 maja 2014 r. w sprawie VIIK 610/13:

1. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy przyjęciu wysokości szkody równej kwocie 480 zł, i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę kwoty 480 zł na rzecz pokrzywdzonego K. T.,
3. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego koszty sądowe w kwocie 90 zł na rzecz Skarbu Państwa i wymierza mu opłatę w wysokości 120 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że wartość opon w samochodzie osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) powoduje szkodę w wysokości 480 zł, podczas gdy przyjąć należało, iż wartość szkody nie przekracza 400 zł,
- 2) obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności przepisów art. 7 oraz 410 polegającą na jednostronnej, a w konsekwencji dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza zeznań świadków E. T. oraz M. B., czego konsekwencją było błędne ustalenie stanu faktycznego w zakresie objętym zarzutem oraz określenia wartości szkody wyrządzonej czynem.

ewentualnie, w razie gdyby Sąd nie podzielił argumentacji obrońcy dotyczącej wyżej opisanych zarzutów wyrokowi zarzucił na podstawie art. 438 pkt 4 kpk

- 3) rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, poprzez orzeczenie kary w wymiarze 4 miesięcy, podczas gdy okoliczności związane z zachowaniem oskarżonego i popełnionym czynem przemawiają za orzeczeniem kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego na czyn z art. 124 § 1 kw ewentualnie wniósł o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania ewentualnie zmianę wyroku odnośnie orzeczonej oskarżonemu kary i wymiarzenie jej z warunkowym zawieszeniem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest częściowo zasadna.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego. Wskazane przez Sąd meriti dowody jednoznacznie wskazują na to, że oskarżony dokonał umyślnego zniszczenia opon w samochodzie V. (...) należącym do K. T.. Apelujący tych ustaleń Sądu nie kwestionował. Sąd odwoławczy nie znalazł też powodów by ingerować w ustalenia faktyczne Sądu I instancji w tym zakresie. Z tych względów zaskarżony wyrok w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego należało na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymać w mocy.

Zupełnie inaczej przedstawiała się kwestia prawidłowości ustaleń faktycznych w zakresie wartości opon a więc wysokości szkody. Rację ma apelujący, że ustalenie przez Sąd I instancji wartości opon na kwotę 480 złotych było nieprawidłowe. Wartość opon została ustalona z naruszeniem art. 5 § 2 kpk. Sąd Rejonowy podjął próby precyzyjnego ustalenia ich wartości, ale próba ta nie powiodła się bowiem przedmiotowe opony zostały wyrzucone i nie można było

ustalić ich marki a nawet stopnia zużycia. Wartość zakupionych opon, w miejsce zniszczonych przez oskarżonego, nie mogła być także precyzyjnie ustalona bowiem nikt nie pamiętał dokładnej ich ceny. Z zeznań świadka M. B., kupującego opony wynika, że zapłacił on „około 120 zł za oponę”. Nie pamiętał dokładnej ich ceny. Podawał cenę przybliżoną. Świadek K. T. nie pamiętał w ogóle ile zapłacił za zakupione przez M. B. opony i zeznał jedynie, że „być może zapłacił 600 zł za opony”.

Z relacji E. T., która bezpośrednio rozliczała się za naprawę samochodu, w tym wymianę opon z M. B. wynika, że nie jest pewna ale za oponę płaciła „chyba po 100 zł”. Tak więc żaden ze świadków nie podał precyzyjnej ceny jednej opony. Skoro M. B. określał wartość opony na „około” 120 zł, a E. T. na „chyba 100 zł” to błędnie Sąd meriti przyjął z naruszeniem dyspozycji art. 5 § 2 kpk cenę opony na kwotę 120 zł tj. łącznie 480 zł za cztery opony. Nie dające się usunąć wątpliwości co do wartości opon a zatem i wysokości szkody Sąd winien był rozstrzygać na korzyść oskarżonego a zatem przyjmując łączną wartość czterech opon na 400 złotych.

Z tych względów Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i ustalił, że wartość zniszczonego mienia w postaci opon wynosiła 400 złotych (art. 437 § 2 kpk).

Powyzsza zmiana wartości zniszczonego mienia miała istotne znaczenie dla kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Sąd Rejonowy czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Skoro wysokość szkody ustalona na dzień czynu w dacie orzekania nie przekraczała $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia tj. kwoty 420 złotych, czyn przypisany oskarżonemu Sąd Okręgowy zakwalifikował jako wykroczenie z art. 124 § 1 kw zmieniając tym samym na podstawie art. 437 § 2 kpk i w tej części zaskarżony wyrok.

Powyzsze zmiany pociągały za sobą konieczność kolejnych zmian zaskarżonego wyroku a to co do orzeczenia o karze jak i orzeczenia w zakresie obowiązku naprawienia szkody z pkt 2 części dyspozytywnej wyroku.

Wykroczenie z art. 124 § 1 kw zagrożone jest karą aresztu, ograniczeniem wolności albo grzywny. Zważywszy na sposób działania oskarżonego jego motywację, wysokość szkody a także dotychczasową karalność oskarżonego głównie za przestępstwa przeciwko mieniu wymierzono oskarżonemu karę 20 dni aresztu. Orzeczenie kary typu wolnościowego byłoby nieadekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu jak i stopnia zawinienia. Dotychczasowa postawa oskarżonego jednoznacznie świadczy o tym, że jest on sprawcą niepoprawnym i wymaga resocjalizacji w warunkach zakładu karnego.

Sąd Rejonowy w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody. Jako, że czyn oskarżonego Sąd odwoławczy zakwalifikował jako wykroczenie orzeczenie wydane w oparciu o art. 46 § 1 kk nie mogło się ostać. Z tych też względów w miejsce orzeczenia opartego na art. 46 § 1 kk Sąd Okręgowy na podstawie art. 124 § 4 kw zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. T. kwoty 400 złotych (art. 437 § 2 kpk).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego na zasadach słuszności od kosztów postępowania odwoławczego i z uwagi na jego sytuację osobistą tj. pozbawienia go w chwili obecnej wolności od ponoszenia kosztów postępowania przed Sądem I instancji zmieniając tym samym orzeczenie z pkt 3 zaskarżonego wyroku.

AP